

Rozhovor s ředitelkou školy, Alicí Krýžovou

Připravili jsme si pro vás rozhovor s Alicí Krýžovou, ředitelkou Střední školy knižní kultury.

Na úvod bychom se rády zeptaly, jak přesně jste se dostala k učení na Střední škole knižní kultury?

Měla jsem kamarádku na vysoké škole, která již v průběhu našeho studia pracovala právě na této střední škole. Učila zde dějepis a češtinu. Později už neměla tolik času, a proto mě poprosila, abych si tady vzala pár hodin, a tak jsem to zkusila. Zjistila jsem, že mě to baví a už jsem zůstala.

Od jakého roku jste ředitelkou?

Myslím si, že je to 15. rok, takže asi od roku 2007.

Když jste se stala ředitelkou, bylo zde něco, co pro vás bylo prvořadé změnit?

Ano. Měla jsem pocit, že škola potřebuje větší řád a jasnější pravidla. Také jsme tehdy naráželi na menší zájem o studium, což bylo způsobené jednak demografickou křivkou, kdy přicházely slabší ročníky, a jednak nutností víc inzerovat, víc o sobě dávat vědět.

Jaký předmět, který učíte, je vám nejbliže?

Nejbliže je mi asi česká literatura, protože ji mám opravdu ráda. Na druhou stranu ji učím až příliš často a některá fakta jsem říkala už třeba ve dvaceti různých třídách. Přestože se snažím ke každé třídě přistupovat individuálně, měním učebnice, vybírám stále nové a nové texty k interpretaci, přidávám a vynechávám aktuální učivo, je pro mě důležité občas českou literaturu prostřídat jinými předměty. Třeba českým jazykem nebo světovou literaturou. Anebo dějinami umění. Ty jsem si zkusila učit před pár lety ve čtvrtém ročníku, velmi mě to bavilo a hlavně, podle ohlasů, to bavilo i studenty. Nyní učím psychologii v prvním ročníku a opět je to pro mě obcerstvující záležitost. A doufám, že i studenti jsou spokojení.

Co vás naopak nejvíce baví v soukromém životě?

Že mám ráda knížky a divadlo asi nikoho nepřekvapí. Čím dál víc mě taky baví výtvarné umění, takže poměrně intenzivně navštěvuji různé výstavy a galerie. A přes léto mě baví chodit po horách.

Přečetla jste někdy knihu, která vám změnila pohled na svět?

Každá knížka by v člověku měla změnit aspoň trošičku pohled na svět. Když je knížka dobrá, tak třeba čtenáře nějakým způsobem někam posune, nebo mu ukáže nový směr, nové možnosti, odlišný úhel pohledu.

Jaké školy jste vystudovala?

Vystudovala jsem speciální pedagogiku, specializace logopedie, somatopedie. A potom ještě český jazyk a literaturu. Poté jsem si udělala ještě dva doktoráty. Ale to už není moc studium.

Všechno nás to zajímá, můžete klidně pokračovat.

Všechno to byla Pedagogická fakulta Univerzity Karlovy. A doktoráty byly na Katedře speciální pedagogiky. Právě z té speciální pedagogiky a filozofie.

Kdybyste se o studiu měla rozhodnout dnes, rozhodla byste se jinak?

Když jsem byla na střední škole, inklinovala jsem spíš k ekonomii. Ale tam se dělaly – a i dnes se nejspíš pořád dělají – přijímací zkoušky z matematiky. A ta mi nešla, takže jsem musela volit něco humanitního. Vybrala jsem si obor český jazyk – výtvarná výchova na Pedagogické fakultě UK. Jenže mě, myslím, že pro naprostý nedostatek výtvarného talentu, nepřijali. Tak jsem šla učit na speciální školu. Bylo mi 18 let a 1 týden, když jsem poprvé stála před třídou jako třídní učitelka. Ta třída byla ještě k tomu smíšená – byli tam prvňáci a čtvrtáci. Nebylo to jednoduché, ale hodně mě to naučilo, a taky to ve mně vzbudilo velký zájem o učení dětí, které mají nějaké speciální potřeby. Proto jsem se pak přihlásila na speciální pedagogiku a také jsem ji vystudovala. Někdy v polovině studia jsem si k tomu ještě přibrala český jazyk a literaturu, a pak už přišla ta nabídka jít učit na tuto školu, o které jsme už mluvily.

Ale zpátky k otázce: asi bych se rozhodla stejně.

Dalo vám působení na Střední škole knižní kultury něco do života?

Hodně věcí. Jsem tady skoro třicet let, takže prakticky všechno pracovní, co jsem kdy v životě navštřebávala a naučila se, jsem našla tady.

Máte v současnosti nějaké sny, kterých byste chtěla dosáhnout?

Chci udělat maximum pro to, aby naše škola fungovala, aby byla dobrá, abyste se hodně naučili, aby prostě jela dál a dál. To je můj největší cíl a sen.

A něco v osobním životě?

Být zdravá, šťastná a být v pohodě. To má asi každý podobné :)

Na závěr bychom se rády zeptaly, jaké máte se Střední školou knižní kultury vize do budoucna?

V tomto školním roce musíme udělat revizi a inovaci školního vzdělávacího programu. To je základní dokument školy, podle kterého se učí. Budeme na tom pracovat na jaře tak, aby se podle nového ŠVP mohl začít učit nový první ročník. Nebudou to žádné obří změny. Zkusíme ho ještě trochu více vyladit. Můžeme tam něco přidat, něco dát pryč, ne moc, ale máme tam nějakou plochu, se kterou můžeme pracovat. A jinak z hlediska dlouhodobějších cílů, jak už jsem říkala, zkrátka chci, aby naše škola

byla kvalitní, aby z ní odcházeli lidé, kteří budou vzdělaní, samostatní, připravení pro praxi. A kteří budou vědět, co v životě chtějí dělat, a budou to umět.

Moc vám děkujeme za rozhovor a mějte se pěkně.

Já vám také děkuji a jsem ráda, že to takhle dopadlo a ani to nebolelo :)

Riana Ř. a Helena D.